

Arrest

nr. 245 344 van 1 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2020 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de bevoegde minister) de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen voor een termijn van tien jaar.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“INREISVERBOD

Aan de Heer: Naam: P.
Voornaam: C.
Geboortedatum: 28.07.1979
Geboorteplaats: Tirgu Jiu
Nationaliteit: Roemenië

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 05.08 2020 gaat gepaard met dit inreisverbod. <2>

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 03.04.2019 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden. Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft op 10.07 2020 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2017 in België verblijft; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen familie of minderjarige kinderen heeft in België; dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed..." Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr.

1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod van tien jaar opgelegd.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er geen beslissing tot verwijdering werd genomen zoals artikel 74/11 Vreemdelingenwet voorziet. Verzoeker verblijft wel illegaal in het land, maar er werd opzichtens hem geen beslissing tot verwijdering genomen.

Vervolgens wordt de motivering voor de ernstige bedreiging voor de openbare orde gevonden in de correctionele veroordeling van verzoeker.

Dat deze motivering echter algemeen is en geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van het geval zoals artikel 74/11 Vreemdelingenwet voorziet: men spreekt van laakbaar gedrag, uiting van een asociale en valse persoonlijkheid, geen respect voor eigendom en andere personen, geen respect voor de regels geldend in een rechtsstaat, gevoel van onveiligheid bij de burger.

Al de genoemde aspecten kunnen gelden voor elk misdrijf terwijl men niet voor elk misdrijf een inreisverbod van tien jaar zal opleggen. Om die reden is de motivering niet afdoende en werd de beslissing op onzorgvuldige wijze genomen.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De "fair balance"-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de aard van de feiten. Het gaat in casu niet om een gewelddelict of een terrorismemisdrijf. Het gaat om diefstal waarbij verzoeker personen van hun eigendommen heeft beroofd. Het Hof van Beroep te Antwerpen

heeft geoordeeld hem te moeten straffen met een gevangenisstraf van 40 maanden of 3 jaar en 4 maanden. Een inreisverbod van tien jaar hierbij is niet proportioneel, o.m. gelet op het doel dat de Belgische Staat wil bereiken, m.n. recidive vermijden.

Verzoeker zit zijn straf uit en doet ook betalingen aan de burgerlijke partijen ter vergoeding van hun schade. Op deze manier doet hij aan boetedoening en neemt hij zijn verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten doch dient hij geen tweede maal bestraft te worden met door een inreisverbod van tien jaar, waar het de facto op neerkomt.

Verzoeker heeft aangegeven dat hij wil overgebracht worden naar Roemenië en dat hij bij voorwaardelijke invrijheidsstelling aan de slag wil gaan als vrachtwagenchauffeur. Wanneer verzoeker een inreisverbod heeft, zal hij zijn mogelijkheden beperkt worden om als vrachtwagenchauffeur te kunnen werken.

Verzoeker is in mei 2021 reeds einde straf; dan zou hij zijn 40 maanden in de gevangenis hebben doorgebracht.

Om al deze redenen is het thans niet proportioneel om nu nog een inreisverbod van tien jaar op te leggen.

Dat er dus niet meer gesproken kan worden van een maatschappelijke impact gezien verzoeker de verantwoordelijkheid voor zijn daden reeds opnam.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dat op grond van het voorgaande dan ook evenmin een afdoende en correcte motivering en afweging van relevante elementen is gebeurd om een inreisverbod van tien jaar op te leggen. Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt; Dat aldus de bestreden beslissing werd genomen op basis van algemene overwegingen die voor elk misdrijf kunnen gelden zonder rekening te houden met de werkelijke toestand. De motivering is dan ook niet pertinent en draagkrachtig. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

In de beslissing wordt niet gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod tien jaar bedraagt en waarom dit dan als proportioneel gezien wordt.

Dat aldus niet alleen het inreisverbod zelf maar ook de duur van tien jaar onvoldoende wordt gemotiveerd en dat ook die beslissing niet is genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier zodat ook op dit punt een schending van het middel kan vastgesteld worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling geeft de verwerende partij de mogelijkheid een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen onder bepaalde omstandigheden. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is in casu dan ook niet van toepassing. De verzoekende partij kan de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

In haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat de motivering van de bestreden beslissing volgens haar ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is. Zij stelt dat er geen beslissing tot verwijdering werd genomen zoals artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet. Zij verblijft volgens haar wel illegaal in het land, maar er werd voor haar geen beslissing tot verwijdering genomen.

Vervolgens wordt volgens de verzoekende partij de motivering voor de ernstige bedreiging voor de openbare orde gevonden in de correctionele veroordeling die zij opliep. Deze motivering is volgens de verzoekende partij echter algemeen en houdt volgens haar geen rekening met de specifieke omstandigheden van het geval zoals artikel 74/11 van de vreemdelingenwet voorziet: men spreekt van laakbaar gedrag, uiting van een asociale en valse persoonlijkheid, geen respect voor eigendom en andere personen, geen respect voor de regels geldend in een rechtsstaat, gevoel van onveiligheid bij de burger. Al de genoemde aspecten kunnen volgens de verzoekende partij gelden voor elk misdrijf terwijl men niet voor elk misdrijf een inreisverbod van tien jaar zal opleggen. Om die reden is de motivering niet afdoende en werd de beslissing op onzorgvuldige wijze genomen.

Volgens de verzoekende partij doet de verwerende partij in de bestreden beslissing ook geen proportionaliteitsafweging. De "fair balance"-toets impliceert volgens de verzoekende partij dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is volgens haar in casu afwezig. De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de aard van de feiten. Het gaat in casu volgens de verzoekende partij niet om een gewelddelict of een terrorismemisdrijf. Het gaat om diefstal waarbij zij personen van hun eigendommen heeft beroofd. Het Hof van Beroep te Antwerpen heeft geoordeeld haar te moeten straffen met een gevangenisstraf van 40 maanden of 3 jaar en 4 maanden. Een inreisverbod van tien jaar hierbij is volgens de verzoekende partij niet proportioneel, o.m. gelet op het doel dat de Belgische Staat wil bereiken, m.n. recidive vermijden. Zij stelt dat zij haar straf uitzit en betalingen doet aan de burgerlijke partijen. Op deze manier doet zij volgens haar aan boetedoening en neemt zij haar verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten maar moet zij geen tweede maal bestraft worden door een inreisverbod van tien jaar, waar het de facto op neerkomt. De verzoekende partij heeft aangegeven dat zij wil overgebracht worden naar Roemenië en dat zij bij voorwaardelijke invrijheidsstelling aan de slag wil gaan als vrachtwagenchauffeur. Wanneer zij een inreisverbod heeft, zal zij beperkt zijn om als vrachtwagenchauffeur te kunnen werken. De verzoekende partij stelt verder dat zij in mei 2021 haar straf heeft uitgezeten. Om al deze redenen is het volgens haar thans niet proportioneel om nu nog een inreisverbod van tien jaar op te leggen.

Volgens de verzoekende partij kan er niet meer gesproken worden van een maatschappelijke impact gezien zij de verantwoordelijkheid voor haar daden reeds opnam. Op grond van het voorgaande is volgens de verzoekende partij dan ook evenmin een afdoende en correcte motivering en afweging van relevante elementen gebeurd om een inreisverbod van tien jaar op te leggen.

In de beslissing wordt volgens de verzoekende partij ook niet gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod tien jaar bedraagt en waarom dit dan als proportioneel gezien wordt.

In het administratief dossier bevindt zich een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 augustus 2020 dat ten aanzien van de verzoekende partij werd genomen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat haar een inreisverbod werd opgelegd zonder dat haar eveneens een verwijderingsmaatregel werd opgelegd. Dit argument van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag.

De verzoekende partij stelt verder dat de motivering voor de ernstige bedreiging voor de openbare orde door de verwerende partij wordt gevonden in de correctionele veroordeling die zij opliep, maar dat deze motivering algemeen is en geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van het geval en al de genoemde aspecten kunnen gelden voor elk misdrijf. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat het persoonlijke gedrag van betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aantoont voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij verwijst specifiek naar het feit dat zij zich heeft schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor zij werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden, het feit dat haar gedrag zonder meer laakbaar geweest is en uiting heeft gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij zij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. De verwerende partij specificeert dat het net deze misdrijven zijn die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen en dat het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde aantoont. De verwerende partij wijst nog op de ernst van de feiten. Hoewel de verzoekende partij van oordeel is dat deze elementen voor alle misdrijven opgaan, maakt zij deze loutere bewering op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Het is ook duidelijk dat deze elementen die de verwerende partij aanhaalt in de bestreden beslissing, zoals het hebben van een asociale en valse persoonlijkheid, geen enkele vorm van respect tonen voor de eigendom van anderen, en het winstgevend karakter van het misdrijf, vanzelfsprekend geen eigenschappen zijn die zomaar voor alle misdrijven opgaan. De Raad merkt bovendien op dat uit het administratief dossier blijkt dat de rechtbank van eerste aanleg te Limburg, afdeling Hasselt Sectie correctioneel in haar vonnis van 23 november 2018 oordeelde dat de feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld ernstig zijn, en blijken geven van hebzucht en een totaal gebrek aan respect voor andermans goederen, en ze getuigen van een gebrek aan norm- en verantwoordelijkheidsbesef. De rechtbank overweegt verder dat haar handelen een maatschappelijke weerslag heeft en de openbare rust wordt verstoord en het veiligheidsgevoel wordt aangetast. Zij stelt dat de verzoekende partij zich gewetenloos heeft laten leiden door een drang naar onwettig geldgewin. Het Hof van Beroep van Antwerpen overwoog in zijn arrest van 3 april 2019 dat bij de straftoemeting rekening gehouden wordt met onder meer de vaststelling dat de verzoekende partij in Finland, Italië, Roemenië, Duitsland, Noorwegen, Spanje en Denemarken gekend is voor diverse strafbare feiten, met de ernst van de feiten die getuigen van hebzucht, een gebrekkig normbesef en een totaal gebrek aan respect voor andermans goederen, en het aantal feiten en de daardoor veroorzaakte schade bij de slachtoffers. Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij stelt dat er geen proportionaliteitsafweging is gebeurd, maar de verwerende partij heeft wel degelijk gemotiveerd dat de feiten waaraan de verzoekende partij schuldig werd bevonden een ernstige maatschappelijke impact hebben, dat de verzoekende partij geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. De verwerende partij specificeert verder dat het net deze misdrijven zijn die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen. Verder haalt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan dat de verwerende partij volgens haar mee in overweging had moeten nemen voor wat betreft deze proportionaliteitstoets.

Anders dan wat de verzoekende partij poogt voor te houden, is de verwerende partij niet enkel beperkt tot het opleggen van een inreisverbod in de gevallen dat er sprake zou zijn van een gewelddelict of een terrorismemisdrijf.

Artikel 44*nonies* van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het

grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Deze bepaling staat de verwerende partij dus toe een inreisverbod op te leggen van meer dan vijf jaar indien de burger van de Unie een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het feit dat de verwerende partij een dergelijke maatregel kan opleggen maakt geen straf uit maar is louter een maatregel ter bescherming van de openbare orde, nationale veiligheid, of volksgezondheid. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze van oordeel was dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging uitmaakt voor de openbare orde. De verwerende partij kon dan ook een inreisverbod van tien jaar opleggen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de termijn van tien jaar in casu kennelijk onredelijk zou zijn. De Raad verwijst naar bovenstaande bespreking.

Met haar bewering dat zij in Roemenië aan de slag zou willen gaan als vrachtwagenchauffeur beperkt de verzoekende partij zich tot het uiten van haar wens om vrachtwagenchauffeur te worden. Zij maakt helemaal niet aannemelijk dat zij ook deze job zal gaan uitoefenen. Bovendien is het verder enkel aan het eigen gedrag van de verzoekende partij zelf te wijten dat haar een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd. De Raad merkt op dat uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen ook blijkt dat de verzoekende partij ook in verschillende andere Europese landen veroordelingen opliep.

Volgens de verzoekende partij kan er ten slotte niet meer gesproken worden van een maatschappelijke impact gezien zij de verantwoordelijkheid voor haar daden reeds opnam, maar uit niets blijkt dat zij haar verantwoordelijkheid zelf heeft genomen. In tegendeel, de verzoekende partij werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Antwerpen, en zit daarom een straf uit. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk uit welke elementen zou blijken dat zij de slachtoffers schadevergoeding zou betalen, of zij haar verantwoordelijkheid zou hebben opgenomen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU